

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 (Ζ)

¹ Καὶ συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ τινες τῶν γραμματέων ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύμων· ¹ Καὶ συνεκεντρώθησαν γύρω ἀπὸ αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ποὺ εἶχαν ἐλθεῖ ἀπὸ τα Ἱεροσόλυμα.

² καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσί, τοῦτ' ἔστιν ἀνίπτοις, ἐσθίοντας ἄρτους, ἐμέμψαντο· ² Ὄταν δε εἶδαν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του να τρώγουν ψωμί με ἀνίπτα χέρια, μολυσμένα ὅπως τα θεωρούσαν αὐτοί, τοὺς κατέκριναν.

³ οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων· ³ Διότι οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν δεν νίψουν τα χέρια των, δεν τρώγουν. Καὶ το κάνουν αὐτό, δια να κρατήσουν τὴν παράδοσιν των πρεσβυτέρων.

⁴ καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ ἐστὶν ἃ παρέλαβον κρατεῖν, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ζεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν· ⁴ Καὶ ὅταν γυρίσουν στο σπίτι ἀπὸ τὴν αγοράν ἢ ἀπὸ ἄλλους δημοσίους τόπους, δεν τρώγουν, ἐὰν δεν πλυθοῦν ολόκληροι. Καὶ ἄλλα πολλὰ εἶναι, ποὺ παρέλαβαν ἀπὸ τὴν παράδοσίν των να τα φυλάττουν, ὅπως εἶναι το να πλύνουν μέσα σε ἀφθνο νερό ποτήρια, κανάτια χάλκινα δοχεῖα, καὶ τα χαμηλά κρεββάτια τῆς τραπεζαρίας ἐπάνω εἰς τα ὁποία ζαπλωμένοι ἔτρωγαν.

⁵ ἔπειτα ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· Διατί οὐ περιπατοῦσιν οἱ μαθηταί σου κατὰ τὴν παράδοσιν ⁵ Ἐπειτα ἐρώτησαν τὸν Κυριὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· “διατί οἱ μαθηταί σου δεν συμμορφώνονται με τὴν παράδοσιν των πρεσβυτέρων,

τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλ' ἀλλά τρώγουν το ψωμί με ἀπλута ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι χέρια;”
τὸν ἄρτον;

⁶ ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ⁶ (Οἱ Φαρισαῖοι ἐπρόσεχαν τους Καλῶς προεφήτευσεν τύπους και ὄχι την ουσίαν, την Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ἐξωτερικὴν συμπεριφορὰν και ὄχι την ὑποκριτῶν, ὡς ἐσωτερικὴν αγνότητα, επινοήσεις γέγραπται· οὗτος ὁ λαὸς ἀνθρώπων και ὄχι τας ἐντολάς του τοῖς χεῖλεσί με τιμᾶ, ἢ δὲ Θεοῦ). Αὐτός δε ἀπεκρίθη και τους καρδιά αὐτῶν πόρρω εἶπε ὅτι “πολύ ορθά ἐπροφύτευσε για ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· σας τους υποκριτάς ο προφήτης Ἡσαΐας, ὅπως ἔχει γραφή· Αὐτός ο λαός με τιμά μόνον, με τα χεῖλη, ἐνὼ η καρδιά των ἀπέχει πολύ ἀπό ἐμένα.

⁷ μάτην δὲ σέβονται με, ⁷ Ἀνώφελα δε και χαμένα με σέβονται, διδάσκοντες διδασκαλίας διδασκόντες διδασκαλίες που εἶναι ἐντάλματα ἀνθρώπων. ἐντολαί ἀνθρώπων και ὄχι ἰδικαί μου.

⁸ ἀφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν ⁸ Διότι σεις ἀφήσατε τὴν ἐντολὴν του τοῦ Θεοῦ κρατεῖτε τὴν Θεοῦ και κρατεῖτε τὴν παράδοσιν των παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή πλυσίματα ἀνθρώπων, βαπτισμοὺς κανατιῶν και ποτηριῶν και ἄλλα ξεστῶν και ποτηριῶν, και πολλά τέτοια και παρόμοια τηρεῖτε”. ἄλλα παρόμοια τοιαῦτα πολλα ποιεῖτε.

⁹ και ἔλεγεν αὐτοῖς· ⁹ Και ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “πολύ εὐκόλα Καλῶς ἀθετεῖτε τὴν με τὴν ιδέαν ὅτι καλῶς πράττετε, ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἵνα τὴν παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν του Θεοῦ δια παράδοσιν ὑμῶν να τηρήσετε τὴν παράδοσί σας. τηρήσητε.

¹⁰ Μωϋσῆς γὰρ εἶπε· τίμα ¹⁰ Διότι ο Μωϋσῆς εἶπε· τίμα τον τὸν πατέρα σου και τὴν πατέρα σου και τὴν μητέρα σου· και ἐκεῖνος που κακολογεί τον πατέρα η μητέρα σου· και ὁ τὴν μητέρα, να καταδικάζεται εἰς κακολογῶν πατέρα ἢ θάνατον. θάνατον. μητέρα θανάτω· τελευτάτω·

11 ὑμεῖς δὲ λέγετε· ἐὰν εἴπη ἄνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ, κορβᾶν, ὃ ἐστὶ, δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῆς,

12 καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐτὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ,

13 ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ἢ παρεδώκατε· καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

14 Καὶ προσκαλεσάμενος πάντα τὸν ὄχλον ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀκούετε μου πάντες καὶ συνίετε.

15 οὐδὲν ἐστὶν ἕξωθεν τοῦ ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς αὐτὸν ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι, ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον.

16 εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ

11 Σεις ὅμως λέγετε· ἓνας ἄνθρωπος εἶναι ἀδέσμευτος ἀπέναντι τῶν γονέων του, εἰάν πη στον πατέρα του η την μητέρα του, ὅτι αὐτό που θέλεις να πάρης ἀπὸ ἐμέ δια την ἐξυπηρέτησίν σου εἶναι κορβᾶν, δηλαδή ιερὸν δῶρον καὶ αφιέρωμα στον Θεόν.

12 Καὶ δεν τον ἀφίετε πλέον αὐτὸν να κάμη τίποτε δια την ἐξυπηρέτησιν του πατρός του η της μητρός του, ὅπως διατάσσει ο νόμος του Θεοῦ.

13 Καὶ ἐτσι ἀχρηστεύετε τὸν λόγον του Θεοῦ με την παράδοσίν σας, την ὁποῖαν ἔχετε παραδώσει στον λαόν. Καὶ πολλὰ τέτοια παρόμοια κάνετε”.

14 Καὶ ἀφοῦ προσεκάλεσε ὅλον τὸν λαόν, ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “ἀκούστε ὅλοι αὐτό, που θα σας πω καὶ καταλάβετε το καλά.

15 Τίποτε ἀπὸ ὅσα εἰσέρχονται ἀπ’ ἐξῶ ὡς τροφή στον ἄνθρωπον δια του σώματος, δεν ἠμπορεῖ να κάμη τον ἄνθρωπον βέβηλον καὶ ἀκάθαρτον ἀπέναντι του Θεοῦ. Ἀλλὰ ὅσα βγαίνουν ἀπὸ ἀκάθαρτον καρδίαν, αὐτὰ εἶναι που μολύνουν τὸν ἄνθρωπον.

16 Ὅποιος ἔχει ανοικτά τα αὐτιά της ψυχῆς του καὶ καλήν διάθεσιν δια να ἀκούη, ας ἀκούη”.

17 Καὶ ὅταν ἀφήκε τὸ πλῆθος καὶ ἐμπήκε στο σπίτι, τὸν ἠρώτησαν οἱ μαθηταὶ του δια τὸ νόημα της παραβολῆς αὐτῆς.

μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τῆς
παραβολῆς.

¹⁸ καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὕτω
καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε;
οὕπω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ
ἔξωθεν εἰσπορευόμενον
εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ
δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;

¹⁹ ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται
αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν,
ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ
εἰς τὸν ἀφεδρῶνα
ἐκπορεύεται, καθαρίζον
πάντα τὰ βρώματα.

²⁰ ἔλεγε δὲ ὅτι Τὸ ἐκ τοῦ
ἀνθρώπου
ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο
κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

²¹ ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς
καρδίας τῶν ἀνθρώπων
οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ
ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι,
πορνεῖαι, φόνοι,

²² κλοπαί, πλεονεξίαι,
πονηρίαι, δόλος,
ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς
πονηρός, βλασφημία,
ὑπερηφανία, ἀφροσύνη·

²³ πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ
ἔσωθεν ἐκπορεύεται καὶ
κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

¹⁸ Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· “ἔτσι καὶ σεις
σαν τοὺς πολλοὺς εἰσθε ἀνίκανοι ν’
αντιληφθῆτε τὸ νόημα τῆς παραβολῆς;
Δεν καταλαβαίνετε ὅτι κάθε τι, που ἀπ’
ἔξω εἰσάγεται με τὸ στόμα στὸν
ἄνθρωπον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν
μολύνῃ;

¹⁹ Διότι δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν
τοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν, ἀπὸ ὅπου τὸ
περιττὸν καὶ ἀχρηστὸν απορρίπτεται
στο ἀφοδευτήριον καὶ ἀφίνει καθαρὰς
μέσα στὸν ὀργανισμὸν ὅλας τὰς ἄλλας
τροφάς”.

²⁰ Ἐλεγε δὲ ὅτι “αὐτὸ που βγαίνει ἀπὸ
τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι
ἐκεῖνο, που κάνει μολυσμένον καὶ
βέβηλον τὸν ἄνθρωπον.

²¹ Διότι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν
ἀνθρώπων ξεχύνονται αἱ κακαὶ
σκέψεις καὶ αποφάσεις, μοιχεῖαι,
πορνεῖαι, φόνοι,

²² κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι,
δολιότητες, ἠθικὴ παραλυσία καὶ
διαστροφή, μάτι μοχθηρὸν,
βλασφημία, ὑπερηφάνεια,
παραλογισμὸς καὶ σκοτισμὸς τοῦ νοῦ
ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν.

²³ Ὅλα αὐτὰ τὰ πονηρὰ βγαίνουν ἀπὸ
τὸ ἐσωτερικὸν καὶ αὐτὰ κάνουν τὸν
ἄνθρωπον ἀκάθαρτον ἀπέναντι τοῦ
Θεοῦ”.

²⁴ Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν οὐδένα ἤθελε γνῶναι, καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.

²⁵ ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἔλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ·

²⁶ ἡ δὲ γυνὴ ἦν Ἑλληνίς, Συροφοινίκισσα τῷ γένει· καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

²⁷ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γάρ ἐστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ τοῖς κυναρίοις βαλεῖν.

²⁸ ἡ δὲ ἀπεκρίθη καὶ λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε· καὶ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίουσιν ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.

²⁴ Και από εκεί εξεκίνησε και επήγεν εις τα σύνορα Τυρου και Σιδώνος. Εμπήκε εις ένα σπίτι, όπου θα έμενε και δεν ήθελε κανείς να μάθη ότι ήτο εκεί. Αλλά δεν ημπούρεσε να ξεφύγη από την προσοχήν των ανθρώπων.

²⁵ Διότι όταν ήκουσε δι' αὐτόν μία γυναίκα, της οποίας η μικρά κόρη είχε πονηρόν πνεύμα, ήλθε και έπεσε γονατιστή εμπρός εις τα πόδια του.

²⁶ Αυτή δε η γυναίκα ήτο κατά την μόρφωσιν και την θρησκείαν Ελληνίδα, δηλαδή ειδωλολάτρις, κατά δε την καταγωγήν και την πατρίδα Συροφοινίκισσα. Και παρακαλούσε αὐτόν να διώξη το δαιμόνιον από την θυγατέρα της.

²⁷ Ο δε Ιησοῦς της εἶπεν· “άφησε πρώτα να χορτασθούν τα τέκνα του Θεού, δηλαδή οι Ισραηλίται, διότι δεν είναι ορθόν να πάρη κανείς το ψωμί των παιδιών και να το ρίξη εις τα σκυλάκια, δηλαδή στους ειδωλολάτρας”. (Τούτο δε έλεγε, δια να δώση αφορμή εις την Συροφοινίκισσαν να εκδηλώση την μεγάλην της πίστιν και πεισθούν οι μαθηταί, ότι και οι εθνικοί είναι άξιοι των δωρεών του).

²⁸ Εκείνη δε απεκρίθη και του εἶπε· “ναι, Κυριε, εγώ είμαι πράγματι σαν τα σκυλάκια· αλλά και τα σκυλάκια, κάτω από το τραπέζι του φαγητού, τρώγουν από τα ψίχουλα των παιδιών”.

²⁹ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελέλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρὸς σου.

³⁰ καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς εὗρε τὸ παιδίον βεβλημένον ἐπὶ τὴν κλίνην καὶ τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθός.

³¹ Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὀρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὀρίων Δεκαπόλεως.

³² καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιάλον καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

³³ καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ, καὶ πύσας ἤψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ,

³⁴ καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστέναζε καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐφφαθά, ὃ ἐστὶ διανοίχθητι.

³⁵ καὶ εὐθέως διηνοιχθησαν αὐτοῦ αἶ ἀκοαὶ καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς

²⁹ Και εἶπεν εἰς αὐτήν “δι’ αὐτὸν τὸν λόγον, που εἶπες καὶ ὁ ὁποῖος δείχνει τὴν πίστιν καὶ τὴν ταπεινώσιν σου, πήγαινε στο καλό· τὸ δαιμόνιον ἔχει πλέον βγῆ ἀπὸ τὴν θυγατέρα σου”.

³⁰ Και ὅταν αὐτὴ ἐπήγε στο σπίτι της, εὐρήκε τὴν θυγατέρα της ἡσυχῆ στο κρεβάτι, καὶ τὸ δαιμόνιον πλέον νὰ ἔχη βγῆ.

³¹ Πάλιν δε ἀφοῦ ἐβγήκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Τυρου καὶ τῆς Σιδῶνος, ἦλθεν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας δια μέσου τῆς περιοχῆς τῆς Δεκαπόλεως.

³² Και φέρουν εἰς αὐτὸν ἓνα κωφάλαλον καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ βάλῃ τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς αὐτόν.

³³ Και ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τὸν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν ὄχλον, ἔβαλε τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ αὐτιά ἐκείνου καὶ ἀφοῦ ἐπτύσε ὀλίγον στο δάκτυλό του, ἤγγισε τὴν γλώσσαν του κωφαλλάλου.

³⁴ Και ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ μάτια στον οὐρανόν, ἐστέναζε (δια τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας τῶν ἀνθρώπων) καὶ τοῦ εἶπε· “εφφαθά”, δηλαδή νὰ ἀνοιχθῆ ἀμέσως ἡ ἀκοή.

³⁵ Και ἀμέσως ἠνοιζαν πράγματι τὰ αὐτιά του κωφαλλάλου καὶ ἐλύθη τὸ

τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.

δέσιμον τῆς γλώσσης του καὶ ὠμιλοῦσε με ευκολίαν καὶ ακρίβειαν.

³⁶ καὶ διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.

³⁶ Καὶ παρήγγειλεν εἰς αὐτούς, νὰ μὴ εἴπουν εἰς κανένα τίποτε. Ὅσον ὅμως αὐτὸς τοὺς διέτασσε, τόσον καὶ περισσότερον ἐκείνοι διαλαλοῦσαν τὰ θαύματά του.

³⁷ καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες· Καλῶς πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν καὶ τοὺς ἀλάλους λαλεῖν.

³⁷ Καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐξεπερνούσε κάθε ὄριον καὶ ἔλεγον· “πολύ καλά ὅλα τὰ ἔχει κάμει· καὶ τοὺς κωφοὺς δίδει τὴν ἀκοήν καὶ τοὺς ἀλάλους τὴν ὀμιλίαν”.